

Перманентна агресія неокомінтернівського Кремля

Зміст.

- 1. Коротке переднє слово.**
- 2. Варіанти кремлівської ревізії світової історії.**
- 3. Союзний неокомінтернівський альянс Кремля**
- 4. Короткий висновок.**

I. Переднє слово.

На початку маю зазначити: особливо бажав би мовити коротко. Зовсім коротко. Але так ніяк не вдається. Якщо подати матеріал коротко – хто повірить сказаному?

Світ у стані Третьої Світової. Світ не вірить. Відсутнє бажання визнати реальність. Ареал війни готують до розширення. Це коротко. Повірите?

Звичайно – ні. У той же час, у світі недавно з дивом сприйнято відповіді Путіна, надані Такеру Карлсону. Немає нічого дивного. Цинізм Кремля зашкалює. Світ впевнився про його давні, історично давні, загарбницькі плани.

В інтерв'ю Путіна Т. Карлсону, наприклад, фіксуються на тільки зміни поглядів Москви на хід відомих історичних подій. Поряд із оголошеними повністю антиісторичними домислами, серед них виринають нові пояснення глибинних причин деяких подій, що відбувалися. Наприклад, визнання причин розпаду советської імперії: „Россия добровольно и инициативно пошла даже на развал Советского Союза и исходит из того, что это будет понято...”. (Путін – Такеру).

Сказано відверто таке, що, у певному сенсі, неутаємниченій особі важко розібратися у суті того, що раптом для них виявилось. Але тут лише підтверджена досить доступна справа: так звана “Росія” (тобто – Московія, як метрополія) сама розвалила себе (тобто – “СССР”). Причому – “ініціативно” і “добровільно”.

З якої причини? То досить об'ємна і окрема тема. Але з висловленого виникає питання: причому тут “бандеровці” чи “націсти”, які начебто щось “розвалили”?

Звинувачуючи “колективний Захід” і представників якогось не зрозумілого збірного поняття “англосакси” щодо начебто надуманості їхнього твердження стосовно “русской угрозы”, самі демонструють власну “русскую угрозу”, як світові, так і безпосередньо Україні.

Сьогодні Україна веде важку національно-визвольну боротьбу з Московською імперією, яка готує власне суспільство до кривавої світової війни проти світової демократії, за власну одноосібну гегемонію.

Таким чином, буквально протягом кількох останніх тижнів відбулися події, які ясно і однозначно продемонстрували небезпеку розширення III Світової війни на нові землі і регіони. Ми маємо бути готові до важкої і тривалої боротьби.

II. Варіанти кремлівської ревізії світової історії

Події і виступи, що останніми днями відбулися на Московії, фіксують не тільки зміну вектору підходів у висвітленні світових історичних подій з боку Кремля. Вони, як і в часи советсько-гітлерівського союзу, піддали всеосяжній і фундаментальній ревізії існуючі міжнародні відносини, знищили встановлений світовий порядок, продемонстрували світові свої реваншистські наміри.

Здійснена ревізія не тільки змінює факти історичної дійсності. Вона закладає основу нового етапу широкої агресії на весь світ. Цей ревізіонізм зносить до кореня всю відому історію Європи і світу, зокрема, перекладає відповідальність за розв'язання II Світової війни з гітлерівського союзника Кремля на довоєнну Польщу. В інтерв'ю Такеру Карлсону це звучить так:

В.Путин: „ ...перед Второй мировой войной, когда Польша посотрудничала с Германией, отказалась выполнять требования Гитлера, ...поскольку не отдала Данцигский коридор, всё-таки поляки **ВЫНУДИЛИ**, они заигрались и **ВЫНУДИЛИ** Гитлера начать Вторую мировую войну именно с них.

Почему началась война 1 сентября 1939 года именно с Польши? Она оказалась несговорчивой. Гитлеру **НИЧЕГО НЕ ОСТАВАЛОСЬ** при реализации его планов начать именно с Польши”.

<http://kremlin.ru/events/president/news/73411>

Таким чином, сучасний агресор – Кремль офіційно, на державному рівні ревізує причини виникнення II Світової війни, стає на сторону гітлерівського агресора.

В інтерв'ю заявлено, що Польща винна у початку II-ї Світової, бо відмовилася торгувати власними територіями. (Паралель: Україна не визнає анексії Криму та інших окупованих територій).

Далі більше: союзники Польщі – Великобританія і Франція оголосили війну гітлерівцям. Кремль своєю маніпуляцією з перенесенням уваги з агресора на звинувачення сторони, що зазнала напад, здійснює підміну понять – акцент у розв'язуванні Другої Світової переноситься на Польщу та її союзників – Англію і Францію.

Немає тут нічого дивного: у 1939 році так прямо про це велася мова на Московії. З академічних советських видань:

„Внутренняя гнилость и слабость Польши... политическая зависимость её от империалистических Англии и Франции, втавивших её в войну с Германией, обусловили её распад (сентябрь 1939 г.) под первыми же ударами германских войск. В результате распада Польского государства... часть бывшей Польши отошла в сферу государственных интересов Германии”. (БСЭ. т. 46. М. 1940. стр. 260).

Із виступу Голови Советського уряду і Наркома закордонних справ В. Молотова:

„ ...если говорить о великих державах Европы, Германия находится в положении государства, стремящегося к скорейшему окончанию войны и к миру, а Англия и Франция, вчера ещё ратовавшие против агрессии, стоят за продолжение войны и против заключения мира.

...В последнее время правящие круги Англии и Франции пытаются изобразить себя в качестве борцов за демократические права народов, против гитлеризма, причем английское правительство об'явило, что будто-бы для него целью войны против Германии является, не больше и не меньше, как “уничтожение гитлеризма”. Получается так, что английские, а вместе с ними и французские, сторонники войны об'явили против Германии что-то вроде “идеологической войны”, напоминающей старые религиозные войны. ...Опасения за потерю мирового господства диктуют правящим кругам Англии и Франции политику разжигания войны против Германии”. (О внешней политике Советского Союза.

Доклад Председателя Совета Народных Комиссаров и Народного Комиссара Иностранных Дел тов. В.М.Молотова на заседании Верховного Совета Союза ССР 31 октября 1939 г.)

У період союзу з Гітлером советські ЗМІ друкували виступи Гітлера. Ось короткий, але показовий приклад публікацій його виступу:

КРАСНАЯ ЗВЕЗДА 11 марта 1940 г. № 58 (4507).

Выступление Гитлера

БЕРЛИН, 10 марта. (ТАСС). Германское информационное бюро сообщает, что сегодня рейхсканцлер Гитлер выступил с краткой речью, посвященной памяти павших в войне 1914—18 гг., а также в нынешней войне.

Отметив, что целью врагов Германии является ее расчленение, Гитлер заявил, что в ответ на это Германия будет бороться «за наибольшее единство, чем это было

когда-либо в истории». Гитлер вновь подчеркнул готовность Германии вести навязанную ей Англией и Францией войну до победного конца. «В этот знаменательный день, — сказал он, — мы все должны дать торжественную клятву, что навязанная великой Германской империи капиталистическими властями Франции и Англии война должна стать величайшей в германской истории победой над врагами».

Досить чітко видно єдність тогочасної фразеології стосовно “світової гегемонії” з формулами сьогодення, лише змінено наголос – з Англії і Франції перенесено на США. Створюється враження, що радником, вчителем нинішньої агресії Московії проти України, був особисто Адольф Гітлер...

Безумовно, східна частина „бывшей Польши” „отошла в сферу государственных интересов” Московії. Тобто, інша частина сфери інтересів відійшла до “Росії” – СРСР. Щодо цієї частини “сфери інтересів” в інтерв’ю заявлено:

„...по известным протоколам Молотова–Риббентропа часть ЭТИХ территорий отошла к России, включая Западную Украину. Россия под названием Советский Союз **ВЕРНУЛАСЬ** таким образом на свои **ИСТОРИЧЕСКИЕ** территории”. Из Интервью Такеру Карлсону. 9 февраля 2024 года. Москва, Кремль.

<http://kremlin.ru/events/president/news/73411>

Але укладений “секретний протокол” – то союзний договір поділу Польщі та “сфери обоюдных государственных интересов”. Згідно секретного протоколу від 23 серпня 1939 року (до нападу на Польщу), лінію сфери інтересів встановлено по р.Вісла, поділяючи столицю Польщі навпіл. До советської сфери окрім Польщі, увійшли: Фінляндія, Естонія, Латвія і Бесарабія (в основному – сучасна Молдова).

Раніше на моїй сторінці розміщено фрагмент мапи “постепенного расширения” Московського государства, виданій у 1908 році. На ній зазначено початкове ядро, межі московської Метрополії – “Московское государство в 1462 г.” до його колоніальних загарбань. На мапі також вказано роки наступних територіальних захоплень і приєднань до Московії колоніальних територій.

Тобто, “Московское государство в 1462 г.” – то реальна так звана “Росія”. То є поняття, яке ми чуємо постійно, але кордони поняття “Росія” не відомі – вони ретельно приховані. Нинішня Московія свої колоніальні володіння трактує у якості “исконных земель России”. На мапі, зокрема, конкретно вказано роки, від якого бере початок московська держава: “1328 – Основание Московскаго государства”. І далі: “1462 – Вступление на престолъ земли русской перваго единодержавнаго Государя Іоанна III”.

Рік виникнення і утворення “Московського государства” ставить рубіж, який повністю відокремлює цю державу від зв’язку з Київською Державою. Утворенням на Московії у 1448 році власної церкви – РПЦ, 500-ліття якої урочисто відзначили у 1948 році, на духовному рівні відокремило Московію від Русі.

У 1462 році, до 1480-го, Московія ще улус Орди.

Отже, маємо розглянути ту частину мапи, що стосується територій, захоплених Московією внаслідок трьох поділів Польщі, яка до поділу володіла землями Литви, Білорусі і України. У виступі Медведєва на “молодіжному фестивалі” щодо поділу Польщі мовилося:

„Ещё в годы Северной войны Пруссские короли трижды предлагали Петру Первому раздел Польши. Но каждый раз получали отказ. Весьма показательно то, что Петербург в тот период был доволен ролью Верховного арбитра с правом решающего голоса в польских делах. А мнения самой Польши уже никто не спрашивал, какую ей роль уготовили русские монархи, на ту они были, готовы были согласиться”.

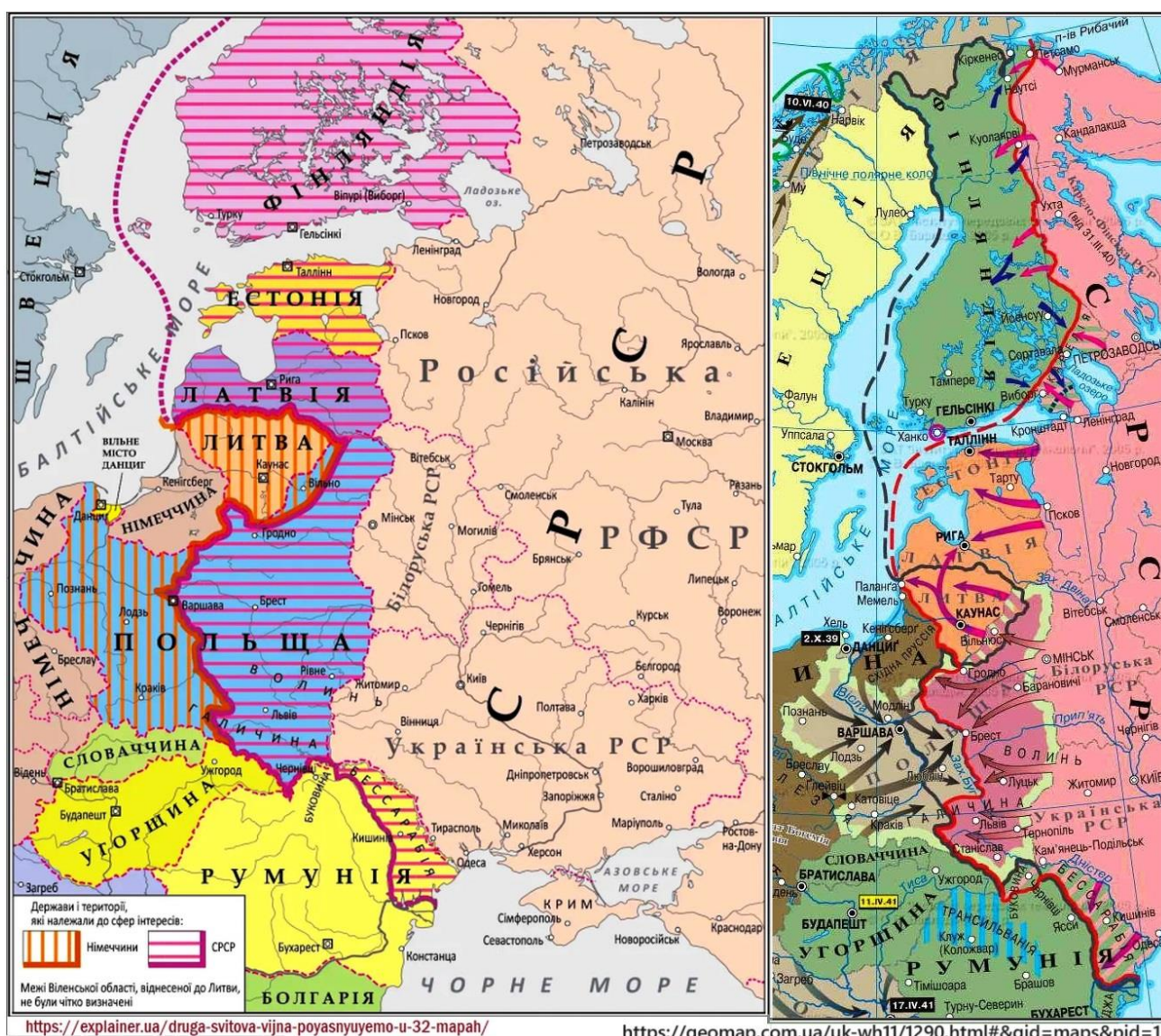
На мапі 1908 року вказано роки поділу Польщі. Щодо приєднань заявлено про них, як про “исконные”: “Россия под названием Советский Союз **ВЕРНУЛАСЬ**... таким образом на свои **ИСТОРИЧЕСКИЕ** территории”. Власне, етнічні землі Польщі приєднані у 1815 році.

Поряд з фрагментом мапи 1908 року наведено німецьку мапу 1940 року, на якій вказано сфери поділу Польщі, прийняту згідно секретного протоколу від 23 серпня 1939 року і яку зкоректовано 28 вересня 1939 року. При співпраці з гітлерівцями, згідно першого варіанту поділу Польщі, Московія “повертала” у свої володіння так звані “исторические территории”, але лише по одному берегу Вісли, на відміну від тих, які раніше були поглинуті внаслідок попередніх трьох її поділів...

На мапі три полоси – то Три поділи Польщі – 1772, 1773 і 1775 роки.

У вересні 1939 року до сфери інтересів Москви увійшла Литва. Згодом загарбано “історичні” території 3-х держав: Естонію, Латвію, Литву. Спробували приєднати іншу “історичну” територію – Фінляндію, яка увійшла у сферу советських інтересів:

<https://explainer.ua/druga-svitova-vijna-poyasnyuyemo-u-32-marah/>

<https://geomap.com.ua/uk-wh11/1290.html#&gid=maps&pid=1>

**Поділ сфер інтересів від 23 серпня і 28 вересня 1939 року
та напрямки німецької та советської агресії у Польщі і в країни Балтії**

На мапі 1908 року вказані деякі лінії “історичних” походів – “Поход Суворова в 1799 г.”. У Європу, до Швейцарії. “Венгерская война 1849”, походи у Румунію і Болгарію – “Турецкая война 1877-1878 г.”. Безумовно, для Кремля вони теж

“исторические территории России”, особливо, якщо взяти до уваги, що у підручнику “Основи геополітики” А. Дугіна заявлено: “**5.8. Сербия – это Россия**”. Щодо Болгарії наміри досить давні і також відомі: Московська метрополія прагнула перетворити Болгарію на свою “Задунайську губернію”.

(Тут також бажав би мовити коротко. На Московії Болгарію вважали другою Україною. Тому зовсім коротко ніяк не вдається – хто повірить сказаному?)

Отже, щодо Болгарії:

„В результате Русско-турецкой войны 1877-78 было создано вассальное, зависимое от турецкого султана, Болгарское княжество, которое на деле должно было стать “русской губернией” на Балканах”.

(МСЭ. Второе издание. т. 1. М. Государственное Словарно-Энциклопедическое Издательство “СОВЕТСКАЯ ЭНЦИКЛОПЕДИЯ”. Москва. ОГИЗ РСФСР. 1933. Стр. 986).

„Царская Россия, стремившаяся ещё со времён Петра Великого к Константинополю и проливам, вела несколько войн против Турции для расширения своего влияния и увеличения южных владений России, а также для того, чтобы добиться выходов в открытое море. ...Договариваясь с Австрией... Россия думала остаться на Балканах в тех областях Б[олгарии], которые ей удалось бы захватить в результате войны с Турцией. С этой целью 12 апр[еля] 1877 Россия объявила войну Турции.

...Царская Россия намеревалась использовать эту территорию для дальнейшего проведения своей политики на Ближнем Востоке. Она рассчитывала, что её влияние в новом государстве не только будет обеспечено, но что его территория станет частью Российской империи“. (стр. 746).

„Царская Россия стремилась превратить Б[олгарию] в «Задунайскую губернию» и для этой цели использовала борьбу консерваторов с либералами, назначая своих ставленников на должности военных министров и заполняя страну русскими офицерами и чиновничеством. (стр. 747).

„ ...Опасность оккупации Б[олгарии] со стороны России... усилила борьбу масс против вмешательства России. Либералам, во главе со Стамбуловым, пришлось опереться на Австрию: они передали (1887) княжескую корону агенту Австро-Венгрии и Германии, Фердинанду, принцу Кобургскому. Между Россией и Б[олгарией] произошёл полный разрыв дипломатических сношений“.

БСЭ. т. 6. М. 1927. стр. 746, 747, 748.

„Зависимость от России, вмешивавшейся и во внутренние дела Б[олгарии], привела Б[олгарию] к австрийской ориентации. Приход к власти Стамбулова (1887)... сопровождался разрывом с Россией”.

(МСЭ. Второе издание. т. 1. М. 1933. стр. 987).

Напряг на світову гегемонію не змінився з приходом до влади більшовиків. Він лише посилювався. Фрагмент з виступу представника югослов'янської групи комуністів тов. Вукчевича (Болгарія), на Другому з'їзді більшовиків України:

„ ...Болгария, которая первая последовала примеру русского пролетариата, является Украиной № 2. /.../ Болгарский пролетариат расширит границы Российской Советской Республики. (Аплодисменты)”. (II съезд Коммунистической партии (большевиков) Украины. 17-22 октября 1918

года. Протоколы. Киев. 1991. стор. 11).

Риторика Кремля щодо “історичності” її земель на фоні агресії проти України, вказує на землі, на які Московія, як колоніальна метрополія, претендує у якості “своїх” та “історичних”, прагне їх повернення. Без будь-якого сумніву, ними є – Білорусь, а також всі (всі!) країни Балтії, Польща, Молдова.

Окрім наданого інтерв'ю Такеру Карлсону, невдовзі на Московії відбувся ще один, начебто дивний виступ.

У м.Сочі, **1-7 березня**, проведено якісно театралізований спектакль у вигляді всесвітнього молодіжного фестивалю, проведення якого планувалося з кінця березня 2023 року. Використана давня советська форма пропаганди миру, за допомогою якої одну з найбільш агресивних імперій прагнули демонструвати, як мирну. То форма, яку раніше застосовано у 1947 році у Празі під час масового терору і репресій...

Учасникам фестивалю 2024 року у Сочі пропонувалися різні заходи, зокрема, за темами: “Ответственность за судьбы мира”, “Мы – вместе с Россией”.

4 лютого 2024 року на цьому молодіжному фестивалі виступив Дм. Медведєв. Як для нас, на деякі “дикі” його вислови, тим не менше, від аудиторії слухачів він отримав “тривалі оплески”. Там явно готують молодь до подальшої війни, створюють міжнародний “нео-комсомол”. Для тої наївної молоді навіть вказують кінцеву мету – відновлення імперії.

Значення цих виступів, як на мій погляд, у нас сприймають не завжди належним чином. Особливо щодо того, що говорить тов. Медведєв. Його взагалі чомусь сприймають несерйозно, скажемо відверто – з певним гумором. Але товариш Медведєв – колишній президент РФ (7 травня 2008 — 7 травня 2012), колишній прем’єр-міністр (8 травня 2012 — 15 січня 2020). Сьогодні – Заступник Председателя Совету Безопасности РФ (з 16 січня 2020). Слід давати собі звіт у тому, що з 26 травня 2012 року – Дм. Медведєв Голова партії “Единая Россия”. Він – ідеологічний керівник імперії.

На “фестивалі” він сказав:

„Глобальные интересы России в мире вполне объяснимы и, естественно, **они за последние десятилетия не менялись**”.

Отже, інтереси Росії – глобальні. Не змінювалися протягом десятиліть. Він готував всю партійно-державну лінію на агресію, відповідає за всю політико-ідеологічну діяльність партії, у тому числі на міжнародній арені. На цьому фестивалі прямо заявлено і директивно вказано на дії у напрямку відбудови імперії:

„Вот что, на мой взгляд, нужно делать. Это действительно действовать на том направлении, по которому мы сейчас идём. Ведь Советский Союз, об этом нельзя было говорить в период моей молодости, но здесь уже можно, – был достойным наследником Российской империи.

Российская империя создавалась трудом десятков поколений наших предков. Веками создавалась. Вместе с её интегральными частями – Великой Россией, малой Россией и новой России. И вот эти части, безусловно должны вернуться домой, создавая единое пространство (**аплодисменты**). В этом смысле они продолжатели дела Великой Российской империи”.

Виступи Медведєва на “фестивалі” супроводжувалися демонстрацією значної кількості ілюстративного матеріалу. Їх готували, узгоджували, з ними проводили репетиції виступу протягом тривалого часу. Зокрема, на великоформатному електронному екрані демонструвалося Берлінське видання 1862 року етнічної мапи поневолених народів Російською імперією у її тодішніх межах – від Польщі до Аляски. Тобто, перед купівлею Аляски Сполученими Штатами Америки (у 1867 р.):

Демонстрація мапи “Российской империи” 1862 року на офіційно проведеному заході не випадкова. Ця мапа видана у рік, коли за часів Лінкольна йшла війна демократичних штатів Півночі США проти рабовласницького Півдня (до 1864 р.). Її використання досить однозначно вказує, які “исторические российские территории” має на увазі правлячий режим – від Польщі і Фінляндії до Аляски. Натяк зрозумілий?

Так мовить офіційна “Росія”, то офіційна політика імперії. Це далеко не гумор.

Московія явно впадає у глибоке середньовіччя. І це у супроводі заяв про “підступність Заходу”:

„Так называемый **коллективный Запад** настолько привык к своим **маниакальным заклиниям о русской угрозе**, что она стала, не побоюсь сказать, **омерзительной константой англосаксонского мира**. Но им пора усвоить: современный мир – это не колониальный порядок”.

В особі Председателя правлячої партії Московія щодо України тут же заявляє:

„В случае с так называемой Украиной, или, если говорить более точно – с Малороссией, всем нашим противникам необходимо твёрдо и навсегда понять простую истину: **территории по обоим берегам Днестра** – неотъемлемая часть российских стратегических исторических границ”.

В принципі, таку формулу досить легко застосувати проти будь-якої країни. Наприклад – стосовно Польщі. Для знищення поняття “Польша” в Російській імперії використовували поняття Привіслянський Край. Між іншим, цей Край – по обидва береги р.Вісла. На основі заявленої формули, то також – “неотъемлемая часть российских стратегических исторических границ”. Наміри – цілком зрозумілі і ясні.

17 січня 2024 року, у своєму “телеграм-каналі” цей ідеологічний наставник “русской молодёжи” на спектаклі “міжнародного молодіжного фестивалю”, досить чітко вказував, наскільки мирною є так звана Росія:

„Я говорю о любой, совершенно любой Украине. ...Наличие самостоятельного государства на исторических российских территориях теперь будет постоянным поводом для возобновления военных действий. ...Кто бы ни стоял у руля ракового новообразования под именем Украина, это не добавит легитимности его правлению и правовой состоятельности самой «стране». А, стало быть, вероятность новой схватки будет сохраняться неопределённо долго. Практически всегда”. 17. Jan. um 13:58

<https://vk.com/dm>

Війна проти України буде завжди. У зазначеному підручнику А. Дугіна, виданому за підтримки Мін оборони РФ ще у 1997 році, закладено подібний тезис:

„Существование Украины в нынешних границах и с нынешним статусом «суверенного государства» тождественно нанесению чудовищного удара по геополитической безопасности России, равнозначно вторжению на её территорию.

Дальнейшее существование унитарной Украины недопустимо. Эта территория должна быть поделена на несколько поясов...”. (А. Дугин. Основы геополитики).

Тут слід повторити: Медведєв разом з Путіним – протягом останніх **ДЕСЯТИЛІТЬ** – то колективний імперський Кремль.

Маємо розуміти, що то є Председатель партії (вождь). Партію більшовиків очолював В.Ульянов (Ленін). Після перевороту 1917 року – Вождь партії і одночасно Председатель Совнаркому. Наслідки: у 1918 – похід на Київ, у 1919 – утворено Комінтерн, у 1920 – похід на Варшаву, готувався похід далі на Європу...

З 1922 року до травня 1941 року Генеральним секретарем (Генсеком) партії більшовиків, за рекомендацією Леніна, став тов. Сталін.

Що то означало для України, особливо у 1928-1934 роках? (Примусова колективізація – голодомор, масові репресії, терор).

Лише з **травня 1941 року** Сталін Генсек і одночасно Председатель Совнаркому.

До чого Сталін (Кремль) офіційно готувався з травня 1941 року? Невже, щоб чекати нападу Гітлера? До чого вже був готовий Комінтерн (розпустять у 1943 р.)?

Таким є реальний стан з “історичністю” земель Московії. Її так звані “історичні землі” повсюди... Кремль бажає винести їх якнайдалі. Про це прямо заявлено:

„Авторы разнообразных геополитических теорий, в разных странах, от Европы, Америки, до Китая, молчаливо исходят из очевидного, но весьма важного тезиса. У любого государства, как суверенного субъекта международных отношений, есть два типа границ – географические и стратегические.

...Стратегические границы того или иного государства прямо зависят от того, на сколько далеко простирается его политическая мощь, на сколько сильной и суверенной является та или иная страна. И её власть, конечно”. (Дм.Медведев. 4 лютого 2024 р.)

Поняття “стратегические границы” – то “м’яка” формула поняття “сферы государственных интересов”. Заявлено про “стратегічну” сферу інтересів московської імперії. Вона, та сфера інтересів, практично безмежна.

Який “суд” має виносити вердикт “на сколько... суверенной является та или иная страна”?

Щодо розмірів “стратегічних” кордонів “Росії” духовний наставник Дм. Медведев на “молодіжному фестивалі” у Сочі пояснив:

„Вот, о наших границах, точно и лаконично высказался наш президент: «Границы России – нигде не заканчиваются».” (*Аплодисменты, возгласы одобрения*).

Далі надав розширене його значення:

„Напомню один факт. Он известный, но, тем не менее, совсем скоро, в конце марта, исполнится 210 лет со дня взятия Парижа *русскими* войсками.

Наведя порядок в Европе, мы добились тогда смены власти в Париже на приемлемую для самих себя, Российской империи, и для наших союзников.

(...) Необходимо было разгромить противника и устранить прямую военную угрозу. Но, кроме того, Россия преследовала и большие геополитические цели. Одной из самых важных была глобальная безопасность наших рубежей на продолжительное время. Эффективно её обеспечить можно лишь в том случае, когда страна уверена в стабильности ситуации за рамками прямого периметра, образованного пограничными столбами государства. То есть, в гораздо более широких масштабах. Причём, чем больше страна, тем больше масштаб внешней стабильности, который для этого нужен”. (09:40)

Маючи на увазі відому риторику Москви щодо НАТО і Європейського Союзу, з наведеного зробимо лише невелику корекцію у сказаному, у відповідності до актуальних завдань, які у наші дні стоять перед Москвою: „Наведя порядок в УКРАИНЕ, мы добьёмся смены власти в Париже на приемлемую для самих себя...”.

(Отже, «Границы России – нигде не заканчиваются». Ми маємо можливість уявити розміри “стратегічних кордонів” так званої Росії, на які натякає Кремль, згадуючи встановлений нею „порядок в Европе” під час походу на Париж.

Оскільки Московія вважає Україну-Русь частиною “Росії”, маємо пам’ятати, що дочка українського князя Київського Ярослава Мудрого – Анна Ярославівна – була королевою Франції.

Відчуваєте, що це означає? З позиції заявлених „стратегических исторических границ”, у контексті агресії і прагнення змінити владу в Україні, знищити її державність, згадка про зазначений похід, що відбувся 210 років тому, який здійснив “смену власти в Париже на приемлемую для самих себя, Российской империи”, а також, що той похід – “разгромил противника и устранил прямую военную угрозу”, отримує певне значення.

То не тільки наміри здійснити зміну влади у Парижі. То проблема значно глобальніша. Виявляється, що від часів Анни Ярославівни Париж, Франція, як вважають у Кремлі – то не тільки сфера інтересів “Росії”, то, власне, сама “Росія”...).

Тут маємо розуміти, з якої причини Московія ретельно приховує реальні свої розміри, своє початкове ядро та колоніальні володіння привнесенням штучного поняття “Росія”. Штучність поняття очевидна – це так, якби всі колоніальні володіння Великобританії оголошувалися як такі, що вони всі – то “исторические земли” Англії, а колонії Франції – “исторические земли” Франції...

...Після звинувачень Польщі у розв’язуванні II Світової і виправдання агресії гітлерівців, у нас зникають будь-які сумніви, щодо напрямку планів “колективного Кремля” до подальшої агресії.

III. Союзний неокомінтернівський альянс Кремля

Нещодавно на Московії відбулися події, які змушують нас звертати увагу на інтерв'ю Такеру і повертатися до мапи видання 1908 року, яка окреслює межі Московської метрополії і фіксує роки її колоніальних загарбань.

Проведенням інтерв'ю, де виявилася готовність повернути до володінь метрополії колишні колоніальні території – так звані “свої історичні території”, колективний Кремль вів весь світ у стан крутого штопору.

Для розуміння причини такої відвертості, маємо викласти деякі події у їх хронологічній послідовності:

9 лютого відбулося інтерв'ю Путіна Т.Карлсону.

З 14 по 16 лютого, за ініціативи партії “Единая Россия”, на Москві проведено Міжнародний Форум учасників боротьби з сучасними практиками колоніалізму “За свободу націй!”.

16 лютого 2024 року, на засланні, у найбільш віддаленій на північ виправній колонії особливого режиму “Полярний вовк”, біля селища Харп, Ямало-Ненецького автономного округу, у віці 47 років був отруєний *русскій* опозиціонер Олексій Навальний.

...Москва планувала здійснити окупацію України у 2-3 дні. Справа затяглася – Україна дала потужну відсіч. Але сам напад відкрив глибинні наміри Кремля. Приховати справжні наміри завжди проблематично – як шило з мішка вони десь і колись обов'язково мають себе виявити: „Диявол приховується у деталях”... Так, у 2023 році проведено так званий Всемірний русскій народний собор. До його учасників звернувся В. Путін. У своєму телезверненні він заявив:

„Именно наша страна, русский мир, как не раз бывало в истории, преградили путь тем, кто претендует на мировое господство, на свою исключительность. Мы сражаемся сейчас за свободу не только России, но и всего мира”. 28 ноября 2023, 17:55 28 ноября 2023 года 17:55. Сочи.

<http://kremlin.ru/events/president/news/72863>

У тилу фантомів певних “претензій” до Заходу, з'являються справжні наміри Кремля, його справжнє обличчя – “русскім міром” розв'язана війна, яка у своєму прямому значенні не залишає каменя на камені у війні “за свободу... всего мира”. Причому – “как не раз бывало в истории”. Практично відбувається реалізація ідеологічних планів, закладених у підручнику “Основи геополітики”, зміст якого формували за підтримки Міністерства оборони РФ:

„В рамках русского этноса русский национализм должен быть единственной и тотальной идеологией... В конечном счёте, должен быть выдвинут радикальный лозунг: “нация всё, индивидуум ничто”.”. (Дугин. Основы геополитики. М. 1997).

Майже ідентично до сказаного Ленінін:

„Мы должны во что бы то ни стало стереть с лица земли *следы политики* меньшевиков и эсеров, которая говорит О СВОБОДЕ ЛИЧНОЙ *и т. д.* ...”. (В. Ленін. т. 40. стр. 199).

...Путін: “сражаемся... за свободу... всего мира”.

Іншими словами – “стереть с лица земли следы свободы всего мира”...

Попереднє отруєння Навального, нинішнє його вбивство вказує, яку “свободу” прагне нести у світ Кремль. Маємо спадкову ідеологічну лінію: В. Ленін. → Путін.

Це – “свобода” для рабовласників. Їх шукають по всьому світові. Зробили собі навіть “тов. Трампа”. Він досі в очах Путіна бачить мир, на догоду Кремлю прагне розвалити НАТО. В умовах агресії Москви та окупації нею частини українських східних територій та Криму на це детально вказувалося:

„Ещё до президентских выборов Трамп чётко обозначил своё негативное отношение к НАТО и ЕС.

(...) Ещё в своей предвыборной кампании он высказывался о НАТО резко негативно, говоря, что данная организация давно устарела и не оправдывает расходов США, и этим деньгам нашлось бы более разумное применение внутри страны.

Трамп заявлял о том, что содержание войск в Южной Корее дорого обходится для бюджета его страны и готов вывести свой контингент... Сейчас Трамп пытается диктовать (!) собственные условия союзникам альянса, грозясь выходом США из НАТО, повторяя при этом, что европейцам придётся защищать себя самим...”. <https://cyberleninka.ru/article/n/politika-ssha-v-otnoshenii-nato-i-es-pri-trampe/viewer>

Так заявлялося у 2014 році. Він явно “запрошував” до агресії на Захід і у Південну Корею. Не дивно, що й сьогодні Московія докладає зусиль для повернення Трампа до влади, оскільки він постійно грає на стороні її інтересів: „ещё будучи президентом, Трамп в частных разговорах грозился вывести США из НАТО”. Причому, як далі сказано, – „Трампу даже не обязательно формально выходить из НАТО, ведь это должен одобрить сенат. Достаточно сократить военное присутствие США в Европе до уровня, который сделает альянс бессмысленным”. (12.02.2024, 12:55 <https://www.kommersant.ru/doc/6508373>)

...Оскільки повалити Україну у 2-3 дні не вдалося, для потреби ведення війни, не стільки проти України, як для розширення агресії та встановлення своєї світової гегемонії, змусило Москву гарячково шукати собі союзників. Тривалий час вона готувала створення альянсу союзників серед країн, які виникли внаслідок розпаду світової колоніальної системи.

Новітній ревізіонізм історичних подій, заявлений Кремлем Т.Карлсону, став складовою справи творення нової міжнародної організації. Її формування відбулося через декілька днів після проведеного інтерв'ю. Пошуки союзників для творення альянсу потребували певного етапу підготовки. Його розкрив Заступник Голови Комітету Совета Федерації з міжнародних справ А. А. Клімов. Він зазначив:

„...правлящий в Америке клан ещё год назад развернул бурную деятельность, чтобы сорвать реализацию российской идеи консолидации усилий ОТВЕТСТВЕННЫХ ПОЛИТИЧЕСКИХ ПАРТИЙ и ОБЩЕСТВЕННЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ по ВСЕМУ МИРУ ради обеспечения в полном соответствии с Уставом Организации Объединённых Наций ПОДЛИННОЙ СВОБОДЫ народов”. 12 февраля 2024 г.

Курсив мій. – РМ. <http://council.gov.ru/services/discussions/blogs/153311/>

Отже, підготовка до “форуму” явно бере початок з середини 2022 року, як очевидним став факт, що план перемоги над Україною у 2-3 дні остаточно провалилися. Почався етап пошуку союзників. Їх знайшли.

Зусилля у справі формування альянсу політико-ідеологічних союзників у справі ведення агресії, завершилися проведенням **15-16 лютого 2024** року у Москві так званого міжпартійного форуму “учасників боротьби з сучасними практиками неоколоніалізму «За свободу націй!»”. Стосовно деяких його учасників в імперських ЗМІ зазначалося:

„Среди участников Форума А.Климов особо выделил делегации нескольких стран: Центрально-Африканской Республики во главе с её президентом Фостеном-Арканжем Туадерой и премьер-министром Феликсом Молау; Китайской Народной Республики, которую представит в Москве глава международного отдела связей Центрального комитета Компартии Китая Лю Цзяньчао; КНДР, от имени которой в форуме будет участвовать ответственный секретарь Пхеньянского городского комитета Трудовой партии Кореи Ким Сун Гиль”. <https://interaffairs.ru/news/show/44621>

Таким чином, період узгодження спільної платформи дій, які протягом минулого року готували у Москві, завершився. Першим видимим кроком, який виявив те, що етап узгодження завершився, стало інтерв'ю Такеру Карлсону, у якому заявлено про повернення “Росією” так званих “історичних територій”.

Наступний крок – відкриття Форуму “За свободу націй”. Щоб залишити за кулісами проведеного заходу офіційний Кремль, його провели начебто за ініціативи правлячої в РФ партії “Единая Россия”. Але політико-ідеологічна діяльність партії і держави на Московії нероздільне ціле – сценарій Форуму готувався і проводилося на основі політико-ідеологічної лінії Кремля.

Подібний сценарій відбувався в минулому. Так, у 1919 році, на політико-ідеологічній основі РКП(б), за участю офіційних представників вищої влади Советської Росії, у Москві проведено Конгрес, на якому утворено Комуністичний Інтернаціонал (Комінтерн). Мета утворення – забезпечити прагнення Советської Росії до світового панування.

Нинішній партійно-державний “Форум” (нео-конгрес) “ответственных партий” на Москві, як і у 1919 році, завершив період узгодження геополітичних намірів.

Учасників установчого засідання оголосили „сторонниками борьбы с современными практиками неокOLONIALИЗМА «За свободу наций!». При відкритті “Форуму” до його учасників звернувся очільник московської імперії В.Путін. У посланні, зокрема, сказано:

“...агрессивные проявления мы видим сегодня в ПОПЫТКАХ коллективного Запада любыми средствами сохранить своё господство и доминирование, экономически подчинить другие страны, лишить их суверенитета, навязать чуждые ценности и культурные традиции.

...Отмечу, наша страна многое сделала для крушения основ колониальной системы, поддержки национально-освободительных движений... И сегодня мы готовы объединять усилия в борьбе за ПОДЛИННУЮ СВОБОДУ и справедливость, за прогресс для ВСЕХ СТРАН и народов, за формирование демократического многополярного миропорядка...”. <http://kremlin.ru/events/president/letters/73469>

Завдання, які повинен виконувати проведений у Москві “Форум” у справі встановлення нового світового „демократического многополярного миропорядка“, окреслив Председатель партії “Единая Россия”, Председатель Організаційного Комітету Форуму “За свободу наций”, Заступник Председателя Совета Безопасности Російської Федерації, колишній Президент РФ Дм. Медведєв. Він оголосив і сформулював ідеологічні завдання та надав директивні вказівки напрямку діяльності, які поставлені перед учасниками “Форуму” – “ответственными политическими партиями”. Ось деякі характерні і директивні формулювання, присутні у виступі:

„Бывшие колониальные империи продолжают мыслить в логике собственной исключительности и цепляются за призраки прошлого. Страны, которые получили свободу, столкнулись с ожесточёнными попытками превратить колониальное порабощение в неокOLONIALИЗМ.

(...) Сегодня эти страны стремительно становятся, развиваются, становятся каркасом, точками роста многополярного миропорядка, выступают за практическое осуществление принципа суверенного равенства государств и цивилизационного многообразия, за полный отказ от проявлений неокOLONIALИЗМА.

Эти процессы, а они идут весьма бурно, требуют от НАШИХ ПАРТИЙ (!), как ведущих политических сил своих стран, последовательных и комплексных действий. НЕОБХОДИМО понимать и ДЕЙСТВОВАТЬ именно в этом направлении, ДЕЙСТВОВАТЬ в том числе на международных площадках, говоря об ответственности бывших метрополий за геноцид и расовую дискриминацию.

(...) НАШИ ПАРТИИ (!!) ДОЛЖНЫ не только вместе противодействовать неокOLONIALИЗМУ практикам, но и формировать повестку позитивного сотрудничества на долгосрочную перспективу.

(...) Кроме того, НАШИ ПАРТИИ (!!!) могли бы ПРИДАТЬ серьёзный импульс формированию АНТИСАНКЦИОННОЙ КОАЛИЦИИ, включая разработку международно-правовых документов, которые предусматривают отказ участников этой КОАЛИЦИИ от применения неокOLONIALИЗМских ограничений, введённых против них третьими странами, вопреки, подчёркиваю – вопреки, международному праву.

Наша встреча – это только стартовая точка будущей СОВМЕСТНОЙ работы.

Я уверен, что ОТВЕТСТВЕННЫЕ политические партии (!!!!), которые представляют интересы мирового большинства, сыграют ключевую роль в борьбе с практиками неокOLONIALИЗМА”.

<https://er.ru/multimedia/video/plenarnoe-zasedanie-mezhdunarodnogo-foruma-edinoj-rossii-za-svobodu-nacij1>

Отже, найбільша світова колоніальна імперія – Московія, яка веде загарбницьку колоніальну війну, яка влаштовує в Україні руйнний геноцид, веде мову про “бывшие империи”, про неокOLONIALИЗМ і про “ответственность за геноцид”.

...Робота “Форуму” завершилося наступним повідомленням:

„20.02.2024 15:00:53. Решено преобразовать данный форум во ВСЕМИРНОЕ движение общественно-политическое. И это решение уже принято”. (Курсив мій. – РМ)

<https://vmeste-rf.tv/news/forum-za-svobodu-natsiy-preobrazuyut-vo-vsemirnoe-obshchestvenno-politicheskoe-dvizhenie/>

Також прийнято рішення, що “Форум” має збиратися один раз у два роки, а Оргкомітет перетворено у постійно діючий комітет з повноваженнями до 2026 року.

Форум “борців” з “практиками неоколоніалізму” змінив молодіжний фестиваль.

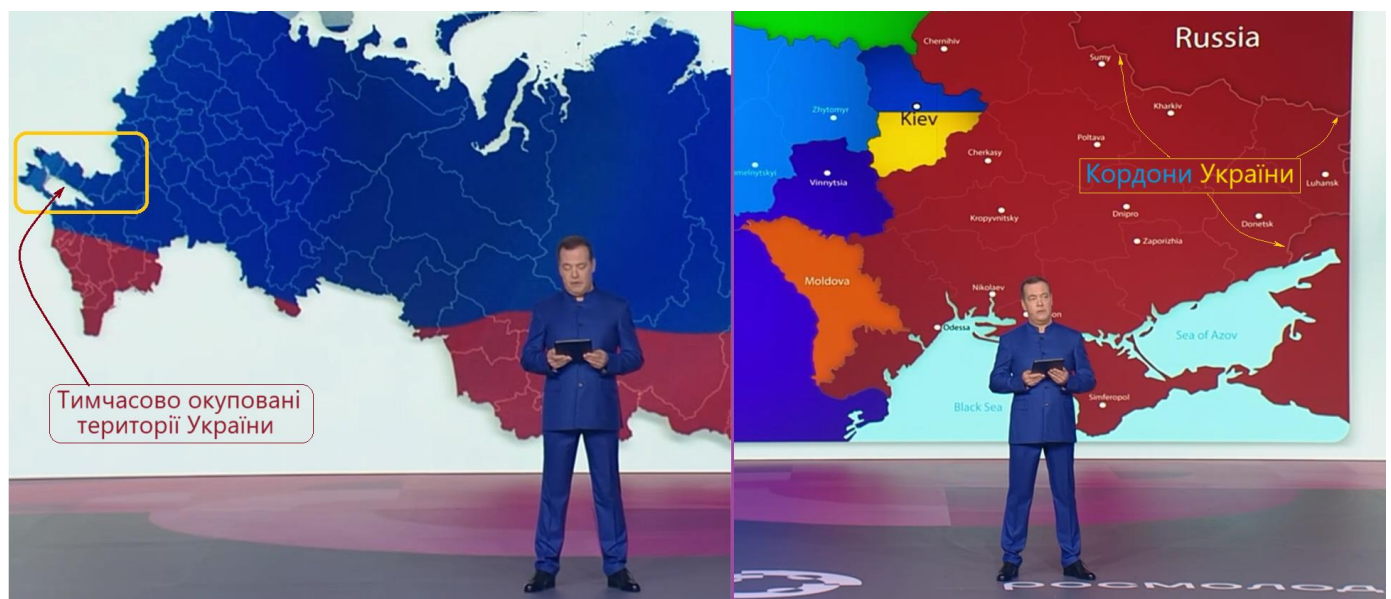
1-7 березня у м. Сочі проходив так званий Всесвітній фестиваль молоді, на який прибули представники 188 країн світу.

Зовні обставлено все було гарно і привабливо. Але події, що відбулися на Московії останніми днями, тісно пов’язані з агресією, що почалася проти України 24 лютого 2022 року. На “молодіжному фестивалі” наївну світову молодіжну масу запевнювали, що притримуються принципу „чужой земли мы не хотим не пяди, но и своей вершка не отдадим”, а щодо війни в Україні сказано, що „...то, что происходит на Украине, это особый случай. Речь не идёт о расширении границ нашего государства, Российской Федерации, методом эффективной оккупации”.

Але, буквально через декілька хвилин демонстровано дещо зовсім протилежне:

„Когда-то один из бывших руководителей Украины сказал, что «Украина – это не Россия». Вот эта концепция должна исчезнуть навсегда. Украина – это, безусловно, Россия. (*Продолжительные аплодисменты. Возгласы одобрения*).”.

І все це мовилося на фоні демонстрації загарбницьких мап, де тимчасово окуповані території України вже визначені, як території так званої “Росії”:

На скриншоті мап мною вказано окуповані території і сучасні кордони України

Під час виступу Медведєва перед політично малодосвідченими учасниками “молодіжного фестивалю” демонструвалися загарбницькі банери з текстом московською і англійською мовами:

„Надо признать, что и Одесса, и Николаев, и Киев, и практически всё остальное – никакая не Украина”.

„Одесса, Днепропетровск, Харьков, Николаев, Киев – русские города, как и многие другие временно оккупированные. Все они пока ещё маркированы жёлто-голубым на бумажных картах и в электронных планшетах”.

Прагнучи нав’язати світові свою ідеологію, московські ідеологічні пастори, справжні “ловці людських душ”, їхні “духовні наставники”, не зупиняються перед використанням певної атрибутики у проведенні католицької релігійної служби:

Католицький священник

Ідеологічний наставник Московської імперії

На основі декларативних заяв про так звану “неоколоніальну практику” Москва, Кремль, сама відверто впроваджує загарбницьку неоколоніалістичну політику, веде справжню загарбницьку колоніальну війну.

Маємо до справи повторення (відновлення?) відомої структури, яку утворила РКП(б) → “Комінтерн”, повтор якого сьогодні нині огорнуто у новий фантик.

Для досягнення своєї мети, на основі спільної політико-ідеологічної платформи, використовуючи цинічну демагогію, створюються нові міжнародні платформи, організації, сформовано коаліцію певних держав на основі залежних від Кремля “наших” “ответственных партий”, закладаються основи творення єдиної міжнародної молодіжної організації: свого роду “громадські організації” типу “КІМ” (“комуністичний інтернаціонал молоді”) і “МОПР” (“международная организация помощи борцам революции”). Утримуючі країни та партії – учасників Форуму у сфері своїх інтересів, Кремль використовує методологію та фразеологію ідеологічної пропаганди щодо поняття “антиколоніальної” та “національно-визвольної боротьби”. Ось вигляд формулювань у виданнях 1934 року щодо партійно-ідеологічної діяльності Комінтерну:

„Национально-колониальный вопрос есть составная часть вопроса о мировой пролетарской революции. Он был поставлен ещё основоположниками марксизма, но в их эпоху он не приобрёл ещё всего того значения, какое он имеет сейчас.

(...) Коммунистический интернационал уже с первого дня своего зарождения поставил колониальный вопрос как важнейший вопрос мировой пролетарской революции, мировой борьбы за социализм. Первый конгресс Коминтерна, отмечая «ряд открытых восстаний и брожение во всех колониях», впервые перед всем миром заявил в своём «манифесте», что *«колониальный вопрос поставлен во весь рост»*.”. Стратегия и тактика Коминтерна в национально-колониальной революции (на примере Китая). Сборник документов. Москва. 1934.

(Маємо зазначити: необхідність подолання колоніалізму шляхом національно-визвольної боротьби, на межі ХІХ-ХХ століть, вказав видатний діяч українського визвольного руху М. Міхновський. У Програмі Револьюційної Української партії “Самостійна Україна”, опублікованій у **1900** році, сказано:

„Кінець ХІХ віку визначився з’явищами, що характеризують новий зворот в історії людськості. Ці з’явища свідчать за те, що... акт великої історичної трагедії, званої «боротьбою націй», вже почався і закінчення наближається. Ті з’явища – це збройні повстання зневолених націй проти націй-гнобителів.

...стане зовсім очевидним, що всесвітнє національне питання вже зовсім досягло, хоч і далеко стоїть до необхідного, дійсного та справедливого розв'язання. Проте, шлях до розв'язання єдино можливий, певний і /дієвий/ показали нації, що вже повстали проти чужого панування...

Ми визнаємо, що наш нарід теж перебуває у становищі зрабованої нації.

Отже, коли справедливо, що нація з огляду на міжнародні відносини хоче вилитись у форму незалежної, самостійної держави; коли справедливо, що тільки держава одноплемінного національного змісту може дати своїм членам нічим не обмежану змогу всестороннього розвитку духового і осягнення найліпшого матеріального гаразду; коли справедливо, що пишний розцвіт індивідуальності можливий тільки в державі, для якої плекання індивідуальності є метою, – тоді стане зовсім зрозумілим, що державна самостійність є головна умова існування нації, а державна незалежність є національним ідеалом у сфері міжнаціональних відносин”.

Отже, напрям на боротьбу проти націй-гнобителів, повалення колоніального гніту народів, потреби звільнення від поневолення української нації, запрограмовано і зафіксовано діями українського національного руху у 1900 році.

Сучасна найбільша колоніальна імперія – Московія, сьогодні демагогічно використовує відомі поняття, задля прикриття ведення власної колоніальної загарбницької війни і утримання у своїх володіннях, під своїм колоніальним поневоленням, численні території поневолених нею народів).

Помилково вважати, що Комінтерн і РКП(б)-ВКП(б) у своїй суті щось зовсім окреме. Вони складають єдине ціле. “Класичні” совєтські визначення поняття Комінтерну і поставлені перед ним завдання, вказують на це без будь-якого сумніву.

На етапі нашої національно-визвольної боротьби з московською агресією, ми ту ідеологічну єдність маємо брати до уваги. Вона дає всебічне розуміння розміру геополітичних планів Кремля, вказує на спадковість напрямку політики Москви на сучасному етапі, пояснює причини агресії проти України, на перспективу дій Кремля і його подальшій політиці на міжнародній арені:

„Коммунистический Интернационал, Коминтерн, 3-й Интернационал, Международное товарищество рабочих – **единая мировая коммунистическая партия**, вождь и организатор **мирового** революционного движения пролетариата, носитель принципов и целей коммунизма, борется за установление **мировой диктатуры** пролетариата, за создание **Всемирного** Союза Советских Социалистических Республик”. (БСЭ. т. 33. М. 1938. стр. 714-715)

12 серпня 1920 року, на засіданні Петроградського совету Председатель Виконавчого комітету Комінтерну (ИККИ) Г. Зінов'єв у доповіді щодо прийнятих на II Конгресі Комінтерну рішень, сказав:

„**Мы** приняли устав Коммунистического Интернационала; суть его в том, что **мы** образуем **единую Международную Коммунистическую Партию во всём мире**, которая имеет **свои отделы в России, Германии, Франции, Италии и т. п.**

...Начиная эту борьбу, **мы** должны быть организованы, **иметь на учёте всех до последнего человека**. **Мы** должны иметь международную дисциплину”.

«Коммунистический Интернационал», № 13. Год издания второй. 1920. стр. 2474.

Належно слід ставитися до факту, що складові Комінтерну – компартії світу: “Германии, Франции, Италии и т. п.” – “и.т.п.”! – то “отделы” РКП(б).

Лише на основі наведеного маємо бачити єдність і спадковість минулих і сучасних планів у політиці Кремля, що проявило себе на так званому “Форумі” боротьби з „практиками неоколоніалізму”:

„НАШИ ПАРТИИ должны...”

„требуют от НАШИХ ПАРТИЙ...”

„НАШИ ПАРТИИ могли бы ПРИДАТЬ...”

„ДЕЙСТВОВАТЬ именно в этом направлении...”

„ДЕЙСТВОВАТЬ... на международных площадках...”

„ОТВЕТСТВЕННЫЕ политические партии... сыграют ключевую роль...”

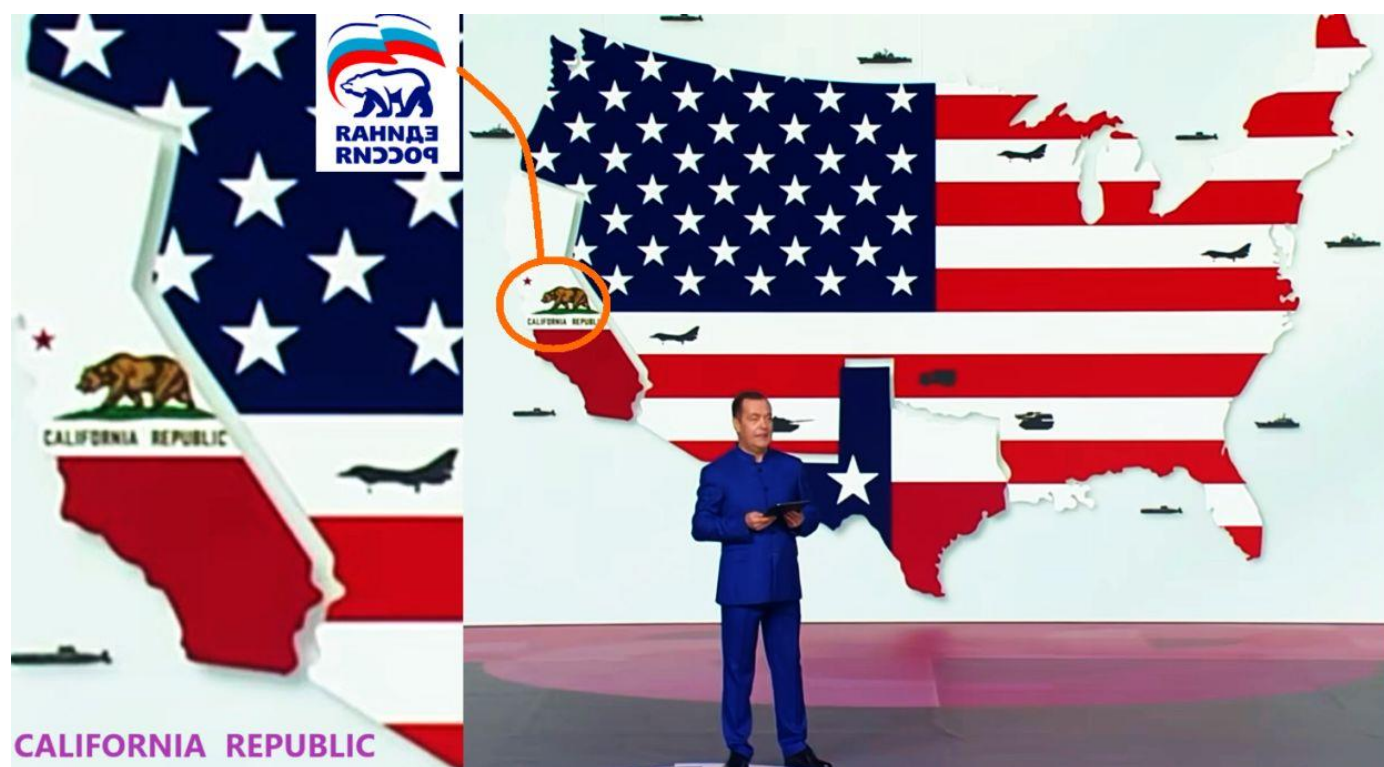
„точка... СОВМЕСТНОЙ работы...”

Помилково вважати, що “ідеологічний Комінтерн” – то вже минуле, а сьогодні начебто інший час. Маємо враховувати, що нині при владі на Московській імперії перебувають особи, серед яких – колишні агенти КГБ СРСР і навіть служби безпеки ГДР. То були збройні загони партії (іншим партіям заборонено мати власні збройні формування), завданням яких було оберігати утворений партією державний та ідеологічний режим.

На молодіжному “фестивалі” ідеологічний “ловець людських душ” відповідним “неокомінтернівським” країнам, партіям і діячам, можливо – навіть “трампістам”, надав директиву діяти у напрямку розвалу Сполучених Штатів Америки.

Маєте сумнів? Відповідний фрагмент з виступу керівника партії «Единая СССРо́сия» перед молодіжним “неоміжнародним комсомолом” звучить так:

„ ...помыслим, что **ПОЯВИЛАСЬ** некая **ГРУППА СТРАН**, которая ставит своей задачей добиться исчезновения Соединённых Штатов Америки с карты мира. Эта группа стран решила... раскачивать внутривластную ситуацию в Штатах, через поддержку... поддержку разрозненных гражданских инициатив... в идеологическом направлении, препарируя прошлое на свой лад, раскручивая тему деколонизации штатов, её коренных народов, настаивая на освобождении временно оккупированных территорий – Техаса и Калифорнии. (*Аплодисменты*)“.

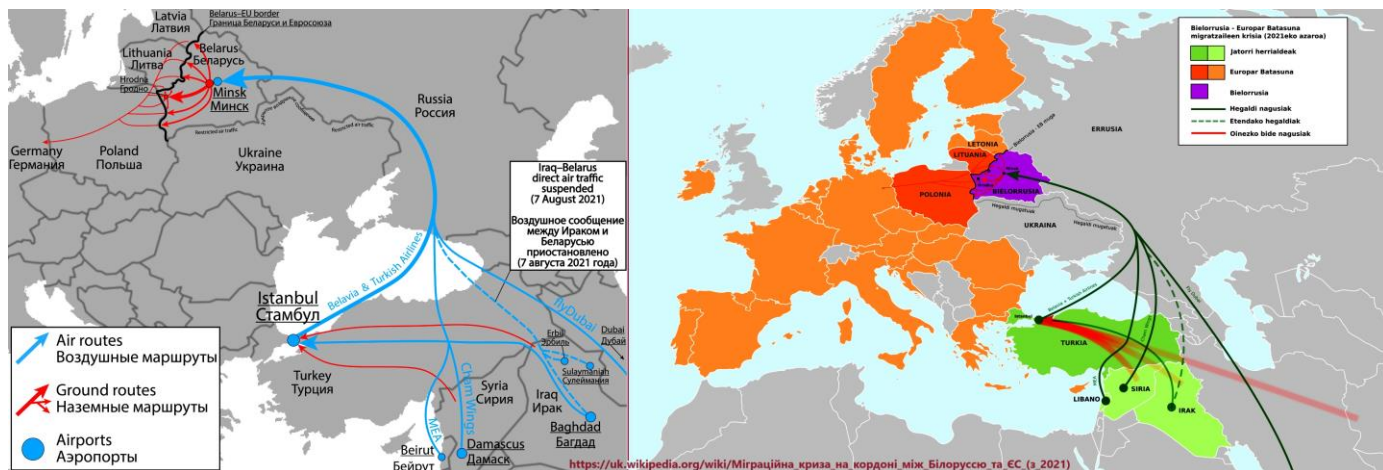

Будемо вважати випадковістю розміщення на контурах відірваного від США “державного” новоутворення – “California Republic”, схожих за виглядом елементів “медведевської” символіки партії “Единая Россия” та виділення на мапі прапору штату Техас, який також відірваний від США?

3 березня 2024 року РІА-Новості щодо проблеми на кордоні з Мексикою зазначило, що “рекордное число нелегалов фиксируется все три года, когда США возглавляет Байден”.

Ми маємо пам’ятати штучну “кризу” так званих “мігрантів-біженців”, організовану Московією на кордоні Білорусі з Польщею, яких до кордону доставляли літаками. Як повідомляла польська влада, “майже всі затримані на кордоні з Білоруссю мігранти мали нещодавно видані російські візи”, а затримані порушники польського кордону були представниками 50 країн.

Як все штучно і масштабно здійснювалося, який рівень підривних дій Московії, скільки вкладається фінансів, які злочини вони здатні здійснити, на все вказує мапа штучної міграційної кризи на Польсько-Білоруському кордоні:

Звідси, проблема “стіни”, що виникла на кордоні з Мексикою, так само штучна: вона інспірована Кремлем. Причому, як бачимо одразу, як президентом став Байден.

Агентство повідомляє, що “Губернатори-республіканці 25 американських штатів, в том числі губернатор Флориди, обвинили президента США Джо Байдена в нежеланні боротися з нелегальною міграцією і заявили про свою солідарність з властями Техаса”, а також, що понад “150 політиків Техаса на фоні міграційного кризису підписали документ, об’язуючий ставити інтереси штату вище інтересів будь-якої нації або політичного утворення, в документі міститься і обіцянка в разі виборів продвигати закон про референдум про незалежність Техаса, якщо в ньому буде залучено більшість жителів”.

За два тижні до цього, на питання: “Може ли ситуація з нелегальними мігрантами привести до втрати зірки на прапорі США і до появи нового незалежного держави Техас?”, Медведєв відповів: “Я ж написав в своєму юмористичному прогнозі, що це буде. Тепер ми всі ждемо укладення угоди про дружбу і співпрацю між ТНР і ДНР – Техаської Народної Республіки і Донецької Народної Республіки”.

- То есть может появиться новое государство?

- Сейчас это, действительно, не исключённый вариант”. (! – прим. РМ.)

4 березня, на так званому “молодіжному фестивалі” демонстровано мапу 1862 року Російської імперії разом з Аляскою, рік видання якої відбувся у роки президента Лінкольна і війни демократичних штатів США з рабовласницькими, до яких, зокрема, входили Техас і Флорида.

Міграційна криза на кордоні з Мексикою явно штучно інспірована, а “республіканець” Трамп і його партія перетворилися на “слуг” когось іншого, хто прагне повернути історію до часів рабовласництва...

На факті утворення так званого “Форуму” здійснена певна спадковість: так як і у 1919 році, для реалізації своїх планів на світове панування комунізму був утворений Комуністичний Інтернаціонал (Комінтерн), так і у 2024 році Москвою створено “єдиний” ідеологічний ланцюг Кремля, який має свої складові ланки з “наших партій”:

“Єдина Росія” → єдині спільні дії партій → єдина світова ідеологічна партія “За свободу націй” → Нео-Комінтерн (або “Нео-Комінформ”).

Таким чином, так званий “Форум” і наступний “молодіжний фестиваль” стали процесом утворення і легалізації нових (“неостарих”) міжнародних політико-ідеологічних організацій. Їх проведення дають підставу вести мову про надану пряму директиву, вказівку своїм союзникам, яку прагнуть ретельно приховати, завданням яких є готувати політичні умови і відповідні дії до розв’язання нових конфліктів.

* * *

Отже, короткий висновок.

Маючи бажання подавати матеріал коротко, у такому вигляді подавати його досить проблематично. Наведений матеріал і так досить стислий.

Проведені на Московії ряд політико-ідеологічних та пропагандивних заходів, від інтерв’ю до молодіжного “фестивалю”, готувалися тривалий час, мали і мають на меті ввести світ в оману, приховати суть її агресивних намірів.

Демагогічно ведучи мову про “свободу націй”, Московія утримує у поневоленні народи імперії, утримує в ув’язненні власних опозиціонерів, їх знищує.

Одна з найбільших колоніальних імперій – Московія, утримує під своїм контролем Якутію, Башкортостан, Комі, Тиву, інші території і народи. Недавно вела криваву колоніальну і загарбницьку війну на Кавказі – у Чечні та Грузії, сьогодні – анексіоністську неоколоніалістичну, криваву і загарбницьку війну на знищення України. Утримуючи колонії, ведучи колоніальну агресію, Московія цинічно веде мову про потребу вести боротьбу проти політики “колоніального порабощення”, який проводить “колективний Захід”, перетворюючи його “в неоколоніальное”. Начебто для протистояння “колективному Заходу”, Кремль творить умови розширення ареалу своєї агресії проти демократичних країн світу, започатковану у формі Спеціальної Військової Операції (СВО). Для цієї мети Московією створено міжнародний альянс партій і держав, об’єднаних у блок з демагогічною назвою “За свободу Націй!”.

На одному з російських сайтів у відповідь на утворення постійно діючого “Форуму” розміщено характерний коментар:

„...когда метрополия ведёт операцию по де-* и де-* в бывшем осколке империи, и кричит, что осколка и оскольчан никогда не было – это не проявление неоколониализма?”. 20 февраля 2024 р.

(* “денацифікації” і “демілітаризації”. – Прим. – РМ).

...Світ опинився перед новим викликом, значно глобальнішою небезпекою, ніж будь-коли: агресією проти України, окупацією Криму та окремих її східних територій у 2014 році, “мирна” Московія утворила і розширила чергове вогнище світової війни. Актом нової агресії і спробою ліквідації Державності України у лютому 2022 року, повоєнний, після Другої Світової війни, безпековий Потсдамсько-Ялтинський мир знищено. Він перестав існувати, як і повоєнна, після Першої Світової, Версальсько-Вашингтонська система міжнародних відносин.

У своєму прагненні максимально поширити власні межі і встановити свою гегемонію, сучасна так звана Росія відкинула світове міжнародне право, відкинула Статут Організації Об’єднаних Націй, у Статті 1 якого встановлювалося:

“Організація Об’єднаних Націй має на Меті:

1. Підтримувати міжнародний мир та безпеку і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання та усунення загрози миру й придушення актів агресії, або інших порушень миру, і проводити мирними засобами, відповідно до принципів справедливості та міжнародного права, залагоджування або розв’язання міжнародних конфліктів або ситуацій, що можуть призвести до порушення миру”.

У хронології певних подій, від широкомасштабного наступу 24 лютого 2022 року проти України, провалу захоплення Києва, прослідковується певна послідовність:

– пошук союзників (середина 2022) → ревізія історії (Такер, 9.02.2024) → установчий Форум “За свободу націй!” (13-16.02.2024) → вбивство А. Навального (16 лютого).

Утворенням “Нео-Комінтерну” у вигляді так званого “Форуму”, а на початку березня всесвітнього молодіжного фестивалю – то ланки єдиного ланцюга, пошуки та намагання утворити певну коаліцію союзників. Їх проведення вказують, що Московією взято курс на перманентну війну, на розширення ареалу III Світової війни.

Ми маємо зупинити неонацистський, агресивний Московський Рейх у його намаганні підірвати світовий порядок і безпеку, стати гегемоном у світі.

Україна у святій національно-визвольній боротьбі за свою Державність переможе!

Слава Україні!

=====